

Utrolig stort!

Da OAS likevel skulle besøke Fidelity, tilbød vi dem å lytte til de nye stativhøytalerne til Reidar Persson og eventuelt skrive litt om sine inntrykk. Redaktøren er imponert over kvaliteten både på skribleriene og ikke minst refleksjonene som ligger bak.

Jeg har ingen inngående kjennskap til Response høytalerne til Reidar Persson men har hørt Response Grand for en 5-6 år siden. Dengang oppfattet jeg høytaleren som glatt og oppløst men noe mørk og tilbakelemt, spesielt oppover i frekvens. Jeg hadde vel ventet samme lydsignatur men i mindre skala fra Baby Grand.

Det er selvfølgelig umulig å sammenligne lytteintrykk med så mange års mellomrom men alt tatt i betraktning så ble jeg langt mer imponert av Baby Grand anno 2004 enn Grand anno 1999, her hadde det definitivt skjedd ting. Baby Grand var fremdeles ingen 'frem på' høytaler, her var musikken spredt ut bak høytaleren med imponerende dybde og bredde. Det låt utrolig stort med tanke på Baby Grand's relativt beskjedne størrelse og gjengivelsen var glatt og meget godt oppløst. Baby Grand har en oppgitt nedre frekvens på 40hz og det er imponerende for en så liten høytaler, spesielt siden jeg ikke kunne detektere noen kuppel men kun en stram artikulert bass, som faktisk fylte det store rommet tilfredstillende. Diskanten var nærmest ikke tilstede og det er alltid et godt tegn.

Dynamikken var upåklagelig og viser at man ikke nødvendigvis må ha en ultrasensitiv høytaler for å gjenskape driv og morro i stua. Var så alt perfekt? Det var ikke før vi koblet opp storebror, Response Grand, at jeg la merke til at det kunne låte mer avslappet, at bassen kunne gå dypere og være strammere og at mellomtonen kunne ha enda mer kropp. Baby Grand var langt fra skrikende oppover i frekvens men storebror var enda et hakk luftigere og mer avslappet. Min konklusjon blir at Baby Grand er en flott høytaler uten irriterende frekvensanomaliteter. Den forsvinner på kult minimonitorvis og etterlater seg kun musikk. Baby Grand kommer meget nær storebror Grand i ytelse og har du et mindre rom så er den sikkert å foretrekke lyd-messig og ikke minst for lomdeboka. Hvis du liker å sitte på første rad så er nok ikke dette høytaleren for deg, ei heller hvis du må ha 20hz bass men for meg var denne korte lyttesejonen en liten tankevekker når det gjelder hvor store høytalere man egentlig må ha.

Hans Christian Hæhre

Mektig imponert

Jeg var mektig imponert over de nye småhøytalerne til Reidar Persson, og opplevde dem som både naturtro og flotte i lyden - særlig mellomtonen. Mine små spørsmålstegn knytter seg til

det jeg følte var en litt overdreven bassgjengivelse (så langt den rakk), og litt for markerte s-lyder på enkelte av vokalinnslagene. Dette kan jo skyldes den utskjulte DP-forsterkeren, selvfølgelig (spøk). Men bevarer, jeg skulle kunne leve med de der!

Selv spiller jeg på Cary rørforsterkere og ProAc Response 1SC med Rel sub. Lydbildet jeg har vent meg til oppfatter jeg som jevnt over nøytralt, med en viss varme i mellomtonen, utstrakt i begge ender og uten spesielle pukler eller dumper. Jeg har også fått nøytralisert «juksebassen» i småhøytalerne ganske godt - i utgangspunktet overdriver de litt i øvre bassområde.

Satt opp mot dette opplevde jeg Reidar Perssons nyskapning som noe skarpere i øvre mellomtone/nedre diskant, og litt mer tung på foten i bassregionen. Men ellers dypttrekkende, og svært naturtro i gjengivelsen av stryker, piano, saksofon, trommer/cymbaler og lignende. Der kom de akustiske instrumentene virkelig til sin rett! Det var også derfor jeg spisset ører til Halvorsen-musikken verten spilte i starten, fordi jeg opplevde fiolinen som utrolig riktig gjengitt. Her var det treverk og harpiks, som en viss Fidelity-redaktør sikkert ville sagt...

Fra min side blir altså konklusjonen at disse høytalerne gir jeg gjerne 30 000 kroner for, hvis jeg kan bli overbevist om at de små ankepunktene mine ikke gjør seg gjeldende i min stue, på min egen favorittmusikk!

Egil Erlandsen

Livlig og dynamisk

Man ser umiddelbart slektskapet Perssons' flaggskip; "Grande Artist".

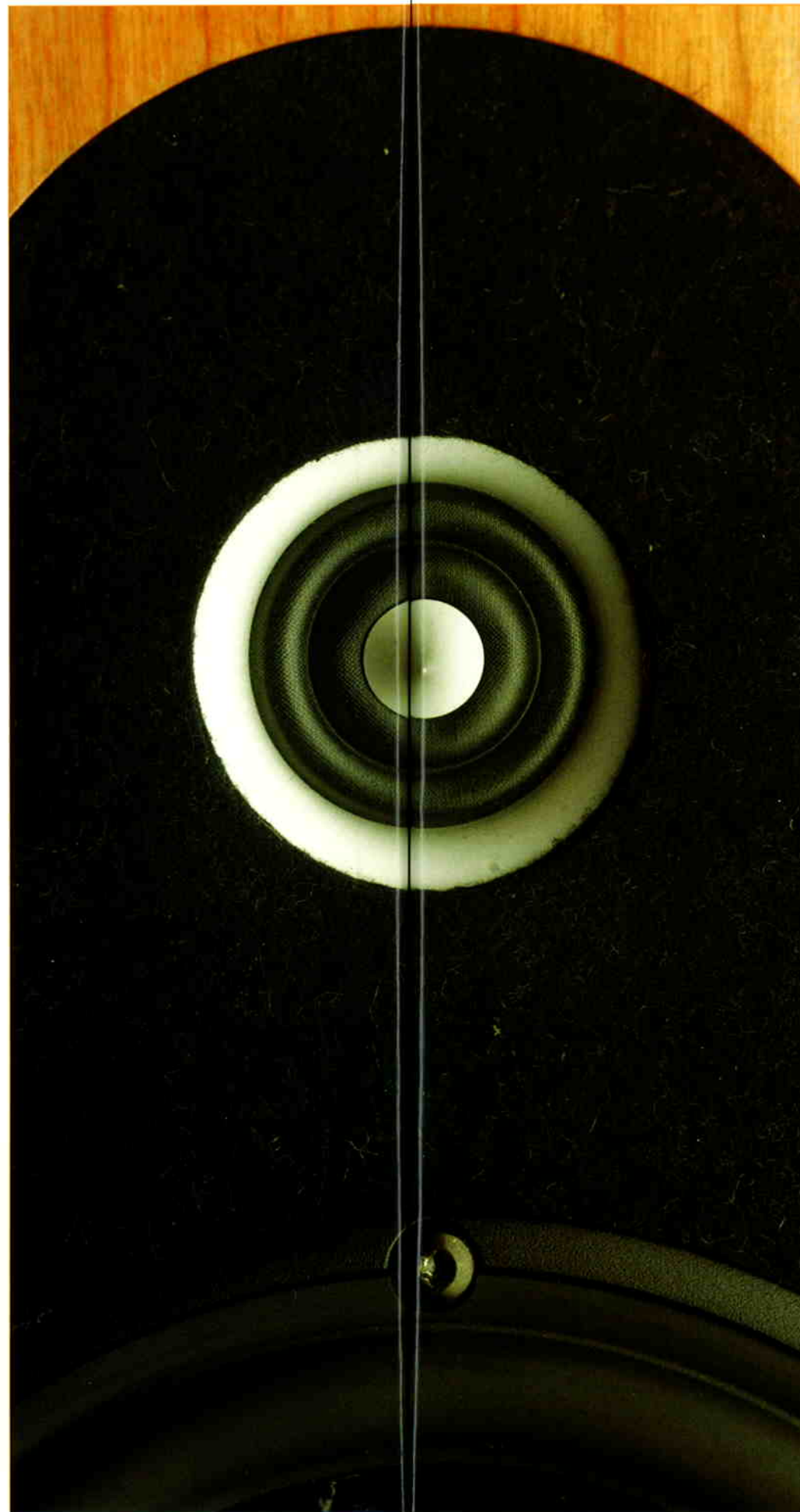
Fordelene, hentes ved at kabinettet gjøres mye mindre, samt at prisen jo blir mye lavere.

Spørsmålet er så, om lyden blir tilsvarende dårligere?

Første låt som slippes ned Krellspilleren er et musikkstykke fra slagverk, valgt av Reidar sjøl. Og det skal med en gang innrømmes at dette imponerte. Musikken "sitter" og engasjerer fra første strofe. Nesten så en blir litt skeptisk. For godt til å være sant liksom.

Og flere kutt med forskjellige stilarter bare befestet første inntrykket:

Luftig og veloppløst fra øverste skimmer til godt ned i bassen. Reidar spiller videre med klassisk musikk og stua fylles av et stort og passe "varmt" lydbilde. Mellomtonen virker subjektivt svært nøytralt avstemt og er med på å

gi virkelig god definisjon av hva som faktisk skjer på scenen eller i studioet. Her er det god dybde og plass rundt artistene og deres instrumenter.

Høytaleren virker som nevnt veldig godt avstemt, og overgangen til diskanten fungerte uten hørbare lyter fra min lytteposisjon. Men selv fra denne, min akk så perifere sitteplass, tegnet høytaleren et dypt, bredt og høyt lydbilde! Ikke mange slår disse på dette felt, skulle jeg tro.

Det finnes mange høytalere som plasserer artistene så nærme lytteren at de umulig kan stå på noen scene, men slik "up front" gjengivelse hverken liker jeg eller tror er riktig. Her får vi virkeligheten servert slik den er, uten overdri-velser og uten at noen del av frekvensområdet, med små unntak, stikker seg frem.

Den akustiske scene skjer litt bak en tenkt linje mellom høytalerne og dybdefølelsen virker meget bra. Kan ærlig talt ikke si at den relativt store mellomtonen svikter her. En direkte sammenligning med Grande Artist vil sikkert avsløre at ting kan bli enda bedre, men her er vi uansett oppe på et meget høyt nivå. Mine egne høytalere til nesten dobbel pris er ikke bedre på dette punkt.

Høytaleren virker generelt livlige og dynamiskvillige. De evner meget godt å få fram rytmen i musikken. Slagverk for eksempel gjengis med stor overbevisning, og det virker nesten naturstridig at en såpass liten sak kan gi såpass bra trøkk.

Det er likevel nedover, selvfølgelig, at begrensningene vises først.

Vi spilte O.Paus/J.Fjeld "Søster Driften" og her hører man fort at bassen ikke går dypt nok og nyanseringen avtar nedover. El-bassen i åpnings sekvensen spiller laaangt nedover og er herlig å høre på, når alt funker. På disse høytalerne blir liksom en del av tonene helt borte, samtidig som anslaget på basstrengen blir nokså avrundet og bløt. Det skal her nevnes at jeg har hørt flere store systemer slite med akkurat den samme låta, så ta denne kritikk mer som en opplysning om at det finnes visse naturlover, man ikke kommer utenom.

Vi fortsatte med Diana Kralls "A case of You". Dette er et litt overdrevent næropptak, hvor man ofte har følelsen av at mikken er integrert inn i munnleppene hennes. Her får vi et mye mer nyansert lydbilde, hvor nærheten er der, men ikke overdrevent. Smålyder fra salen kommer fram og pedallydene blander seg "sånn passe" med selve pianoanslagene. Masser av detaljer, samtidig som man liksom beholder oversikten.

Neste låt blir Mari Boines "I come from the other side."

Her er det masse energi i glidene toner langt nede i bassområdet, sammen med hennes vokal og mye informasjon oppover. Gjengivelsen her blir noe masete og presset, da mellomtonen sikkert sliter med å både skulle pumpe en masse luft, samtidig som mye informasjon fra mellomtonen og diskanten skal frem.

Eva Cassidy slipper til og vi spiller "Fever". Hennes stemme på full utstyring er en tøff test

for mange systemer. Her går det meget bra, og det blir ikke skrikende eller slitsomt å høre på. Den tunge bassgangen kommer også fint fram, om enn litt mer forsiktig enn tilvendt.

Det er lett og like denne høytaleren. Flott avstemt og med spillvillighet og tonal avstemning som bare MÅ begeistre.

Her har Persson her skapt et lite vidunderbarn som forfører og engasjerer slik bare de mest vellykkede konstruksjoner i prisklassen kan.

Morten Jensen (litt forkortet - red.)

Høy WAFelfaktor

Foran meg står en lekker liten høytaler utviklet av en jovial herre fra den svenske vestkysten.

Her er WAFel faktoren høy. Denne må da konemor like når far kommer slepende hjem med sine fuktige drømmer (uten å nevne prisen) sterkt luktende av gamp og pirrende ferromoner!?

Hva har så de små pyramideformede lyd-gjiverne og melde etter at strømmen har vandret gjennom milevis med dårlige forsynings-, og installasjonskabler, entret Knuts eminente system, og summen av strømmen og lydens vandring fra et membran nær deg kiler øregangene med kjente toner.

Jeg satt i midten og lyttet under hele seansen siden jeg aldri har vært beskjeden. Jo, takk de "små" tassene gjengir kjente musikkstykker med et stort, høyt og bredt lydbilde.

Flankene har sine lyter selvfølgelig i et slikt toveissystem, dog må sies at dette klart smaker fugl.

I tillegg har jeg hørt langt dyrere saker som har et stykke igjen til dette nivået.

Rom definisjon og stofflighet i stemmer og instrumenter tilkjennegir krystallklar kontrastrikdom og et åpent helt uanstrengt lyttevindu på de valgte musikk stykker.

De er stramme og veloppløste fra øverst til nederst innen sin frekvenskurve, og låter naturlig, med luft mellom utøvere og instrumenter. Diskanten er ørlite pågående, og bassen avrundet dog artikulert og stram så langt som den går.

De er absolutt homogene med en villig og livlig dynamikk i positiv forstand.

Hva de virkelig er gode for kom klart frem i det Respons Grande Artist kobles opp, og vi kjører mye av den samme musikken. Det som skjer er at bass seksjonen i RGA tar grep og gir større fundament, dermed hører man klart at mellomtone og diskanten får mer ro, blir mer lettflytende og livsbejaende og avslappet. Du får en mer finslepen realisme med større tyngde og pondus, men så koster det mye mer.

Bevarer de små RGM er virkelig noe for seg selv i den store HiFi dammen så ikke nøl om du er på utkikk etter noe smått og godt.

Ikke er de spesielt kresne på forsterkere heller, men kvitterer godt for øket kvaliteten i elektronikk kjeden. Jeg tror mange vil glede seg over disse fine møbleringsvennlige høytalerne til Reidar Persson, men ikke glem og iberegn fete stativer.

Tom Tellefsen
(OAS formann fra 2005)